

Ο Γεδεών, ο άνθρωπος του Θεού, ο απεσταλμένος να ελευθερώσει τον Ισραήλ απ' τους Μαδιανίτες, έφτασε στον Ιορδάνη ποταμό με τους 300 άνδρες του, οι οποίοι παρόλο που πεινούσαν κατεδίωκαν τους εχθρούς. Όταν έφτασαν στη Σοκχώθ ο Γεδεών ζήτησε από τους κατοίκους ψωμί για τους συντρόφους του, ώστε να μπορέσουν να συνεχίσουν τον πόλεμο με τους Μαδιανίτες. Όμως, οι άρχοντες της Σοκχώθ ειρωνευόμενοι αρνήθηκαν διότι, τάχα, δεν είχε αιχμαλωτίσει ο Γεδεών τους βασιλείς Μαδιάμ, τον Ζεβεέ και τον Σελμανά. Και ο Γεδεών αγανακτισμένος υποσχέθηκε, ότι όταν ο Θεός του παραδώσει αυτούς, τότε θα διασκορπίσει τα σώματα των αρχόντων Σοκχώθ, αλωνίζοντάς τα στα αγκάθια της ερήμου.

1^ο ΣΗΜΕΙΟ (για ανάλυση): Ο Γεδεών έχει απόλυτη πεποίθηση, ότι ο Θεός θα του παραδώσει τους εχθρούς. Δεν στηρίζεται στις δικές του δυνάμεις. Δεν χαρακτηρίζεται από αυτάρκεια. Έχει επίγνωση ότι είναι όργανο του Θεού. Ότι ο Κύριος τον ενδυναμώνει και ότι τα πάντα που έχει είναι θείες δωρεές. Ας θυμηθούμε εδώ το του απ. Παύλου <<Συ δε τι έχεις, ο ουκ έλαβες;>> Τι από αυτά που έχεις δεν τα έχεις λάβει ως δώρο, ως χάρισμα από το Θεό; Έχει πίστη ο Γεδεών στο Θεό και το θέλημά Του και γι' αυτό πάντοτε αισθάνεται το χέρι του Θεού στη ζωή του. Ίσχυε σ' αυτόν το ψαλμικό <<Κύριος φωτισμός μου και Σωτήρ μου, τίνα φοβηθήσομαι; Κύριος υπερασπιστής της ζωής μου, από τινος δειλιάσω;>> Και μεις είμαστε όργανα του Θεού, αδελφοί μου. Και μεις έχουμε αποστολή από Εκείνον που πρέπει να φέρουμε εις πέρας. Καθένας μας ο ουράνιος Πατέρας μας προίκισε με таланτα και μας ανέθεσε κάποιο έργο σ' αυτή τη ζωή, για να πραγματώσουμε το σκοπό της δημιουργίας μας, που είναι η θέωση και ο αγιασμός. Οφείλουμε κι εμείς να κατανοήσουμε, ότι <<χωρίς Εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν>>. Χωρίς τον Κύριο και Θεό τίποτε δεν μπορούμε να πετύχουμε. Γι' αυτό σε ό,τι κάνουμε πρώτα να ζητάμε τη θεία βοήθεια με την προσευχή και πάντοτε να λέμε "έχει ο Θεός!" και "αν θέλει ο Θεός...".

Αυτά με τους άρχοντες Σοκχώθ και τον Γεδεών. Αλλά και οι κάτοικοι της πόλης Φανουήλ απάντησαν κατά τον ίδιο τρόπο. Γι' αυτό ο Γεδεών τους είπε, ότι μετά τη νίκη του εναντίον των Μαδιανιτών θα γκρεμίσει τον πύργο τους. Ο Γεδεών προχώρησε εναντίον των εχθρών που είχαν στρατό 15.000 άνδρες και τους νίκησε. (Και είχαν σκοτωθεί απ' αυτούς 120.000 άνδρες!) Στη συνέχεια κατεδίωξε τους βασιλείς τους, Ζεβεέ και Σελμανά, τους συνέλαβε και αναστάτωσε όλο το στράτευμά τους. Νικητής ο Γεδεών επέστρεψε στη Σοκχώθ. Δυστυχώς οι άρχοντες της πόλης αυτής είχαν μείνει αμετανόητοι και δεν πολυλογάρισαν τον Γεδεών ούτε μετά τη νίκη του. Τους έδωσε καιρό να σκεφτούν και να αισθανθούν το σφάλμα τους,

ώστε αν μετανοούσαν να αποφύγουν τις κακές συνέπειες της αφιλοτιμίας τους.

2^ο ΣΗΜΕΙΟ(προς ανάπτυξη): Μπορούμε να μιλήσουμε για την μετάνοια. Τι μεγάλη αξία έχει να αναγνωρίζουμε τα λάθη μας και να ζητάμε συγγνώμη. Πως η αμαρτία μας χωρίζει από το Θεό και η μετάνοια μας επανασυνδέει μαζί Του, μας θεραπεύει την ψυχή και μας οδηγεί στη σωτηρία. Η μετάνοια προϋποθέτει την ταπείνωση και την ομολογία των αμαρτιών μας. Είναι φωτισμός και Χάρη Θεού που ανοίγει τα μάτια του τυφλωμένου ανθρώπου από τον εγωισμό και την υπερηφάνεια. Εξάλλου, ο Κύριος <<υπερηφάνους αντιτάσσεται, ταπεινοίς δε δίδωσι Χάριν>>. Η φιλαυτία μας χωρίζει από το Θεό και τους ανθρώπους και είναι η αιτία για όλα τα πάθη και τα δεινά της ανθρωπότητας. Αν δεν έχουμε μετάνοια, αλλά έχουμε μεγάλη ιδέα για τον εαυτό μας συνεχώς δικαιολογούμε τα σφάλματά μας και αμνηστεύουμε τον εαυτό μας.

Αυτό έπαθαν οι άρχοντες Σοκχώθ και οι κάτοικοι του πύργου Φανουήλ, οι οποίοι ούτε όταν τους φοβέρισε ο Γεδεών, αλλά ούτε κι όταν έμαθαν ότι αιχμαλώτισε τους δυο βασιλιάδες Μαδιάμ συγκινήθηκαν. Έμειναν σκληροί, αναίσθητοι και αμετανόητοι. Γι' αυτό ο Γεδεών και οι γενναίοι σύντροφοί του γυρίζουν με τους δύο αιχμαλώτους βασιλείς, εξουσιοδοτημένοι από το Θεό να επιβάλλουν ποινές που έπρεπε να υποστούν οι αμετανόητοι ομοεθνείς τους.

Φτάνοντας στη Σοκχώθ ο Γεδεών έμαθε από κάποιο νέο τα ονόματα των προεστών, εβδομήκοντα επτά τον αριθμό. Και μπαίνοντας στη Σοκχώθ με τον κατάλογο αυτό είπε στους άρχοντες:<<Ιδού Ζεβεέ και Σαλμανά>> για τους οποίους με περιφρονήσατε και μου είπατε "μήπως τους αιχμαλώτισες για να δώσουμε ψωμιά στους άνδρες σου;" Και αφού τους έδειξε πόσο άδικο είχαν στο φέρεσίμο τους αυτό, συνέλαβε τους εβδομήντα επτά προεστούς και <<εν ταις ακάνθαις της ερήμου ηλόησεν αυτούς>>. Τους αλώνισε κυριολεκτικά πάνω στις αγκαθιές και τους προξένησε πολύ πόνο. Όμως, δε θανατώθηκαν. Ο Γεδεών τους χάρισε τη ζωή. Δεν έγινε, όμως, το ίδιο και στον πύργο Φανουήλ. Εκεί <<απέκτεινε τους άνδρας της πόλεως>>. Θανάτωσε τους κατοίκους αυτής της πόλης, γιατί μάλλον αντιστάθηκαν. Αν είχαν παραδωθεί σίγουρα θα τους χάριζε τη ζωή.

Στη συνέχεια ήρθε η σειρά των δύο βασιλιάδων Μαδιάμ. Είχαν εξοντώσει πολλούς Ισραηλίτες. Τους θύμιζε τα ανοσιουργήματά τους, για να μη θεωρήσουν ότι άδικα σκοτώνονται. Τους θύμιζε ένα σκληρό έγκλημά τους που είχαν διαπράξει στο πατρικό του σπίτι. Είχαν σφάξει

χωρίς λόγο και αιτία τα αδέρφια του Γεδεών αποδεικνύοντας ότι είναι άνθρωποι σκληροί και αιμοδιψείς και ότι τους ταιριάζει να θανατωθούν, αφού και οι ίδιοι δεν έδειξαν έλεος. Ο Κύριος, όταν Τον συνέλαβαν στη Γεθσημανή και ο Πέτρος έβγαλε μαχαίρι, του είπε:«βάλε το μαχαίρι στη θήκη, διότι μάχαιραν έδωκες, μάχαιραν θα λάβεις» << όσοι βγάζουν μαχαίρι, από το μαχαίρι θα θανατωθούν>>. Ο Γεδεών, λοιπόν, ως νικητής και ως απεσταλμένος του Θεού αποφάσισε και πραγματοποίησε το θάνατό τους.

Οι υιοί Ισραήλ γεμάτοι ενθουσιασμό και ευγνωμοσύνη για τη νίκη αυτή του Γεδεών του προτείνουν να γίνει βασιλιάς και εξουσιαστής με κληρονομικό το δικαίωμα:«Κύριε, άρξον ημών και συ και ο υιός σου και ο υιός του υιού σου, ότι συ έσωσας ημάς εκ χειρός Μαδιάμ»(η'22). Θέλουν αυτός να είναι ο ανώτατος άρχοντας του λαού Ισραήλ, κι όχι μόνο αυτός, αλλά και ο γιος του και ο εγγονός του. Σου αξίζει, του είπαν, γιατί εσύ μας έσωσες απ'τα χέρια των Μαδιανιτών. Η απάντηση του Γεδεών δείχνει τη μεγαλοσύνη και τη σύνεση, την ταπείνωση και τη μαγαλοψυχία του. Μετά από τέτοιο σπουδαίο κατόρθωμα θα περίμενε κανείς ο Γεδεών να υπερηφανευτεί, να οικειοποιηθεί τη νίκη του, να αξιώσει τιμές και δόξες από τους συμπατριώτες του. Άλλος στη θέση του δε θα δίσταζε να πάρει την εξουσία στα χέρια του και να γίνει βασιλιάς του Ισραήλ. Και απαντά στους Ισραηλίτες:«ουκ άρξω εγώ και ουκ άρξει ο υιός μου εν υμίν. Κύριος άρξει υμών»(η'23). Δε θα γίνει ποτέ αυτό που μου προτείνετε, λέει ο Γεδεών. Ούτε εγώ ούτε οι απόγονοί μου θα βασιλεύσουμε στον Ισραήλ. Έχει βασιλιά ο λαός και είναι Κύριος ο Θεός, <<Θεός Ισχυρός, Εξουσιαστής, Άρχων ειρήνης>>. Ο Γεδεών δεν είναι μεθυσμένος ούτε τυφλωμένος από τα κατορθώματά του. Διατηρεί στην ψυχή του το φρόνημα, ότι αυτό που πέτυχε δεν ήταν δικό του, δεν οφειλόταν στις δικές του δυνάμεις, αλλά ήταν άλλο ένα θαυμαστό έργο του Κυρίου. Τη στιγμή που όλοι επιθυμούν να τον ανακηρύξουν βασιλιά περιορίζεται να μείνει μόνο Κριτής του Ισραήλ, διότι η αποστολή του από το Θεό ήταν μόνο ως αρχηγός να διώξει τους Μαδιανίτες κι όχι να γίνει βασιλιάς του Ισραήλ. Ανεδείχθηκε έτσι ευγνώμων και ευλαβής δούλος του Θεού.

3ο ΣΗΜΕΙΟ(για ανάπτυξη): Να μην είμαστε φιλόδοξοι, υπερφύαλοι, σφετεριστές αξιωμάτων και αχάριστοι έναντι του Θεού. Είναι σημαντικό να αναγνωρίζουμε τα χαρίσματα και την αποστολή μας σε αυτόν τον κόσμο και να περιοριζόμαστε σ' αυτά. Να έχουμε επίγνωση των δυνατοτήτων μας και να υπακούμε στο θείο θέλημα χωρίς να προβάσουμε τον εαυτό μας και χωρίς διάθεση κομπασμού, υπερηφάνειας και κυνηγητού τιμών και αξιωμάτων. Ας αρκεστούμε σε ό,τι ο Πανάγαθος και Δίκαιος Θεός επιτρέπει

να γευτούμε για την πραγμάτωση της σωτηρίας μας. Ας έχουμε εμπιστοσύνη στη Θεία Πρόνοια και ας μη ζητάμε παραπάνω από αυτό που μπορούμε να σηκώσουμε. Διότι, πολλές φορές, δεν είμαστε ευχαριστημένοι με όσα μας προσφέρει ο Θεός ως δυνατότητες αγιασμού και θέωσης και επιδιώκουμε έτι περισσότερα. Εκείνος γνωρίζει ότι θα σωθούμε αν αρκεστούμε π.χ. στη μοναξιά(χωρίς σύντροφο) ή στην ατεκνία ή στην πολυτεκνία(αν δεν την εμποδίσουμε) ή στην α' ή στη β' θέση σε κάποια εργασία ή στο ένα ή το άλλο αξίωμα κλπ. Εμείς, όμως, δηλητηριασμένοι από την εγωπάθεια και τη φιλοδοξία ζητούμε άλλα, τα αντίθετα, που τελικά δεν μπορούμε να σηκώσουμε, αδυνατούμε να υποστηρίξουμε και πέφτουμε σε σφάλματα, κάνουμε αδικίες, γογγύζουμε και χάνουμε αυτήν την προσφορά της σωτηρίας.

Ταπεινός, απλός, ολιγαρκής και πιστός δούλος του Θεού ο Γεδεών, γι' αυτό και Εκείνος τον εξέλεξε, τον βοήθησε, αλλά και τον δόξασε τόσο πολύ. Έτσι σαράντα ολόκληρα έζησε ο Γεδεών ύστερα από το θρίαμβό του κατά των Μαδιανιτών <<Και ησύχασεν η γη τεσσαράκοντα έτη εν ημέραις Γεδεών>>(η'28), διότι οι Μαδιανίτες παρέμειναν συμμαζεμένοι και δεν τολμούσαν να σηκώσουν κεφάλι ούτε να επιτεθούν ξανά κατά του Ισραήλ. Και ο Γεδεών για άλλη μια φορά αποδεικνύει την ταπείνωσή του. Τι έκανε;<<επορεύθη και εκάθισεν εν οίκω αυτού>>(η'29). Δεν έφτιαξε παλάτι ή κάποιο ιδιαίτερο αρχοντικό οίκημα αντάξιο προς τη δόξα και τα κατορθώματά του, αλλά επέστρεψε στο χωριό του, στη γη Εφραθά, και συνέχισε ήσυχα κι απλά τη ζωή του με την οικογένειά του. Βλέπουμε ότι δεν αλλοιώθηκε ο χαρακτήρας του. Δεν υπερευψώθηκε το φρόνημά του. Δεν το πήρε επάνω του, που λέμε. Έμεινε απλός και ταπεινός. Γι' αυτό και ο Θεός τον ευλογούσε, όλοι σχεδόν οι Ισραηλίτες τον σέβονταν και εξαιτίας της δικαιοκρισίας του και των συνετών του αποφάσεων έμεινε Κριτής του Ισραήλ για όλα αυτά τα σαράντα χρόνια.

Όπως, όμως, γίνεται σε όλους τους ανθρώπους έτσι και στην περίπτωση του Γεδεών κοινός κλήρος ο θάνατος. Ο χωρισμός της ψυχής απ' το σώμα, η εγκατάλειψη αυτού του μάταιου και φθαρτού κόσμου.

4ο ΣΗΜΕΙΟ: να μιλήσουμε για το μυστήριο του θανάτου. Τι λένε οι άγιοι Πατέρες. Πως θεολογεί η Εκκλησία μας κλπ.

Πεθαίνοντας ο Γεδεών όλος ο λαός Ισραήλ πάλι στράφηκε στην ειδωλολατρεία <<και έθηκαν εαυτοίς τω Βάαλ διαθήκην του είναι αυτοίς αυτόν εις Θεόν>>(η' 33).

Ένας από τους υιούς του Γεδεών ήταν ο Αβιμέλεχ, τον οποίο απέκτησε από μια παλλακίδα του, μια δούλη του. Πονηρός και κακός ο Αβιμέλεχ σκότωσε τα αδέρφια του και χωρίς ν'ακολουθήσει το παράδειγμα του πατέρα του, Γεδεών, ζήτησε και τον ανακήρυξαν βασιλιά τους οι συγγενείς της μητέρας του στη Συχέμ. Αλλά τι να περιμένει κανείς από κάποιον που έγινε βασιλιάς χωρίς του Θεού την ευλογία και του πατέρα του την ευχή, παρά με κακουργήματα και αδερφοκτονίες. Σκότωσε, ρήμαξε, γκρέμισε, έκανε βανδαλισμούς κι έχυσε πολύ αίμα αθώο για να εδραιώσει την ηγεμονία του ως βασιλιά.

Υπάρχει, όμως, ο πνευματικός νόμος. Μόνο τρία χρόνια βασίλεψε ο Αβιμέλεχ. Ο Θεός επέτρεψε να εισχωρήσει δυσφορία και διχόνοια μεταξύ Αβιμέλεχ και κατοίκων της Συχέμ, για να τους τιμωρήσει για τη δολοφονία των εβδομήντα υιών του Γεδεών. Έτσι ξεκίνησαν εχθροπραξίες μεταξύ τους. Καθώς ο Αβιμέλεχ πολιορκούσε κάποιο πύργο στη Θήβη, μια γυναίκα του λαού έριξε στο κεφάλι του ένα κομμάτι από μυλόπετρα <<και έκλασεν το κρανίον αυτού>>(θ'53). Του έσπασε το κεφάλι. Και για να μην ειρωνεύονται ότι βρήκε εξευτελιστικό θάνατο (από γυναίκα) ζήτησε από τον υπηρέτη του να τον σκοτώσει με το μαχαίρι του <<μήποτε είπωσι γυνή απέκτεινεν αυτόν>>(θ'54). Έτσι κι έγινε. Βρήκε τέλος κακό και άθλιο. Αυτό που επεφύλαξε η Θεία Πρόνοια στον αδερφοκτόνο και σφετεριστή του βασιλικού θρόνου Αβιμέλεχ.

Και αυτός, αντί να τακτοποιήσει στις τελευταίες του στιγμές τις εκκρεμότητες με το Θεό και τους ανθρώπους, αντί να ομολογήσει τα εγκλήματά του και να ξεστομίσει ένα "ήμαρτον" ή ένα "μνήσθητί μου", αυτός παραμένει αλαζόνας και ματαιόδοξος. Το μόνο που τον ενδιαφέρει είναι να μη μαθευτεί ότι τον χτύπησε μια γυναίκα και τον κοροϊδεύουν οι άνθρωποι. Και τι κάνει; ζητά από τον υπηρέτη να τον αποτελειώσει με το σπαθί του. Λες και θα γιατρευόταν ότι μια γυναίκα του έσπασε το κεφάλι. Λες και θα άλλαζε αυτό το εξευτελιστικό γεγονός. Μάλιστα προστέθηκε κι άλλος εξευτελισμός, αφού τελειώθηκε από το μαχαίρι ενός δούλου και προστέθηκε το αμάρτημα της αυτοκτονίας. (Μπορούμε να μιλήσουμε εκτενέστερα γι' αυτήν.) Όταν ο άνθρωπος σκοτισθεί από την αμαρτία, τότε πέφτει από το ένα λάθος στο επόμενο, από τη μια ατιμία στην άλλη χωρίς σταματημό. Έτσι από γκρεμό σε γκρεμό βρίσκει την οριστική καταστροφή του. Όπως ο Αβιμέλεχ.